

der er hos Arbejdsløshedskasseledelsen overfor Henstillinger om, at Arbejdsløshedskasseafdelingerne og Arbejdsanvisningskontorerne arrangerede sig indbyrdes saaledes, at de paagældende Medlemmer af Arbejdsløshedskasserne frivilligt gik hen paa Kontorerne og sagde: Vi er ledige og vil gerne have Arbejde. Man har mange Steder kunnet træffe Overenskomst mellem vedkommende Arbejdsanvisningskontor og en eller anden Arbejdsløshedskasseafdeling, f. Eks. Arbejds mændenes Arbejdsløshedskasse. Men Ledelsen siger: Nej, det kan vi ikke have, det maa I ikke, I har vær saa god, saaledes som det nu er ordnet, at meddele det offentlige Kontor, at den og den Dag er der for Arbejds mændenes Vedkommende kontrolleret saa og saa mange ledige, og intet mere — for der meddeles ikke Navne, der udfyldes slet ikke nogen Blanket. Antallet af arbejdsledige er det eneste, Arbejdsanvisningskontoret maa faa at vide, og saa er der ikke nær de Chancer for, at den paagældende faglærte eller ikke-faglærte kan faa Arbejde, som hvis vedkommende arbejdsledige havde været oppe paa Kontoret og faaet Lejlighed til at hilse paa Kontorbestyreren, der saa kunde spørge ham om et og andet, som der ikke just stod noget om i Blanketten og navnlig, kunde sige til ham: Hør, De er jo ugift, vi har faaet Anmodning om at skaffe Arbejds kraft der og derhen, men vi har ikke kunnet skaffe det, for vi har vredet os lidt ved at sende gifte Folk, der har deres Familie her, derhen. Kunde der ikke være Tale om, at De kunde tage det Arbejde? De er ugift og ung og rask.

Jeg gaar stadig ud fra, at — jeg kunde fristes til at sige: det eneste, de arbejdsløse interessere sig for, er at faa Arbejde; jeg ser bort fra Undtagelserne. Jeg har aldrig kunnet forstaa den Uvillie mod at benytte denne Udvej, at de arbejdsledige, uagtet det efter Reglerne ikke paahviler dem, gik hen paa Arbejdsanvisningskontoret og talte med Bestyreren; naar de ikke gør det, er det — det er mit Indtryk — fordi de ledende har forbudt dem det. Hvis den Bestemmelse, Indenrigsministeren har foreslaaet i § 9 kunde forstaaes saaledes, at det skulde overlades til en Tillidsmand, eller hvad Navn man nu vilde give ham, i en Arbejdsløshedskasse at træffe Aftale med den paagældende Kontorbestyrer om, at han, hver Gang der blev arbejdsledige, viste dem op paa Arbejdsanvisningskontoret, havde jeg i og for sig kunnet akkviescere ved denne Paragraf 9,

men det er desværre ikke Mening. Det har været fremme i Kommissionen, jeg har i Kommissionen haft Lejlighed til at sige, at jeg vilde gerne være med til at forhandle paa det Grundlag, her er foreslaaet, men saa maa det ogsaa være saadan, at de enkelte Afdelingers Tillidsmænd skal have Lov til at træffe Aftale med Arbejdsanvisningskontoret. Men saa siger Lederne: nej, det skal være os, Hovedbestyrelsen, som skal afgøre det, og det skal være ens for hele Landet, man kan ikke have dette, at i Aalborg kommer de arbejdsledige op paa Arbejdsanvisningskontoret og siger, vi er ledige, og vi vil gerne have at vide, hvor der kan skaffes os Arbejde, men at man ikke bruger den Fremgangsmaade i Nørresundby eller Frederikshavn; nej, det skal være ens over hele Landet. Hovedbestyrelsen skal afgøre det, og desværre afgør den det derhen, at Medlemmerne ikke skal have Lov til at gaa op paa Kontoret og spørge om Mulighed for Arbejde. Men det er i høj Grad i de arbejdsløses Interesse, at de kan gøre dette, og derfor bør det staa i Loven, for de faar ikke Lov til det, hvis det ikke staa i Loven, at de skal gøre det.

Disse Bemærkninger har jeg villet gøre overfor det 8de Medlem for Hovedstaden (Ivar Berendsen), for at det ikke skulde blive staaende uimodsagt, at Arbejdsanvisningsdirektoratet har ønsket at føre Kontrol med Arbejdsløshedskassernes Kontrol, og navnlig ikke dette, at det, at der er stillet Forslag om, at de arbejdsløse skulde melde sig paa Arbejdsanvisningskontoret, skulde være Udtryk for, at de ønsker at føre en saadan Kontrol; det er kun Udtryk for, at vi gerne i saa stor Udstrækning som muligt vilde skaffe Arbejde til de arbejdsledige, naar der er Arbejde at byde dem. Det vil let forstaaes, at det, naar der er Masser af Tilfælde, hvor Meddelelsen om, at en Mand er ledig, kommer 2 eller 4, undertiden 8 Dage efter, og der saa maaske staa, at den vedkommende hedder J. Johansen, men ikke en Gang, hvilken Branche indenfor et eller andet Fag, han har — indenfor Maskinfaget er der f. Eks., jeg vil ikke sige 100, men mange —, ikke er megen Oplysning, man faar ved en saadan Meddelelse.

Jeg skal slutte med at sige, at ogsaa jeg har med megen Interesse læst det Indlæg, som Nationalbankdirektør Ussing har skrevet; jeg har ogsaa haft Lejlighed til at høre ham sige det samme i Kommissionen. Jeg tror, at Nationalbank-